

MIKE GAYLE

**Pliažo
pagrindai
sudaužytoms
širdims**

**Trūksta tik
taveš**

TYTO ALBA

MIKE GAYLE

Trūksta tik tavęs

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Gabrielė Gailiūtė

VILNIUS 2010

Nuo pradžių

Kaip dažniausiai ir būna, viskas prasidėjo nuo svarbaus dalyko: mudu su Sara išsiskyrėme. Kartu buvome dešimt metų. O tada ji vieną dieną tiesiog susidėjo kelis savo daiktus ir išėjo. Niekaip nesupratau, kaip mes iš vienos būsenos nukeliavome į kitą, bet kažkaip nukeliavome. Paskui, po trijų savaitių, šiltą ir saulėtą rugpjūčio rytą ji užsuko pasiimti dar kelių daiktų ir pasakė, kad ketina išsigabenti visą savo turtą.

– Kitą savaitę, tuo pačiu metu, – tarė ji, sustojusi prieškambaryje. – Gerai?

– Aišku, – atsakiau, žiūrėdamas ne tiesiai į ją, o į kilimo raštą po jos kojomis. – Kaip nori – nors esu beveik tikras, kad nesusigrūsi visko į „Micros“ bagažinę.

Norėjau pajuokauti, o ne įgelti. (Nors nuo tada, kai ji išsikraustė, dažnai juokaudavau, iš tikrųjų geldamas, ir kartais geldamas taip, kad visai nebūdavo juokinga, o kartais geldavau taip subtiliai, kad bjauriai įžeisdavau.) Šiaip ar taip, iš jos veido išraiškos sumojau, kad mano pokštą apie mašiną ji palaikė įgėlimu. Kelias akimirkas svarsčiau, ar nepasakius, kad ją jau pamiršau, kad gyvenu kuo puikiausiai, bet, žinoma, to nepadariau, nes būčiau išsidavęs, koks esu jautrus jai. O jautrumas, būnant šalia, atrodė mažumėlę per daug panašus į trapumą, kurio atskleisti buvo nevalia tokiai vampyrei kaip Sara. Tad užuot

pasiaiškines, kad pajuokavau, stypsojau kaip kvailys ir toliau dėbsojau į kilimą.

– Oliverio brolis turi sunkvežimį, – paaiškino ji, pirmą kartą tądien ištardama „O“ raide prasidedantį vardą. – Jis žadėjo padėti man persivežti likusius daiktus į naujį butą.

Oliveris buvo Saros bendradarbis. Man jis niekada nebuvo prie širdies, ir beveik neabejoju, kad aš jam taip pat. Tačiau, priešingai negu jis, aš turėjau pagrindo šitaip jaustis, nes Sara jam akivaizdžiai krito į akį. Vos jai pirmąkart jį atsainiai paminėjus, kai šis pradėjo dirbti su ja (Sara buvo Braitono socialinės rūpybos tarnybos vyresnioji darbuotoja), pajutau, kad iš jo gero nelauk. Kai ji grįždavo namo po darbo, girdėdavau tik: „Oliveris sakė tą...“, „Oliveris sakė aną...“, o paskui ilgai netruko, kol prasidėjo „Oliveris per pietus man pasakojo...“ Tačiau nieko negalėjau atrėžti, mat turėjo būti akivaizdu, kad Oliveriui ji nerūpi, juk jis turįs merginą. Kartą ji pas mus vakarieniavo, bet daugiau jos nebemačiau – netrukus juodu išsiskyrė, nes „nieko neišėjo“.

Bet Oliverį matydavau dažnai. Sara tapo jo guodėja. Bent kartą per savaitę jis ateidavo vakarienės, o kai turėdavome svečių, Sara pakviesdavo ir jį. Padariau klaidą – pasakiau, kad su juo ji praleidžia kiekvieną mielą dieną darbe ir, visai galimas daiktas, kad ji su juo bendrauja daugiau negu su manimi. Jai tai visai nepatiko.

– Ką tik nutrūko rimčiausia jo gyvenime draugystė su moterimi, – pasakė ji. – Nejau neturi nė lašelio užuojautos?

Žinoma, neturėjau, nes Oliveris man nepatiko. Man jis atrodė nepakenčiamas, baisus doruolis, mažumėlę per daug savimi patenkintas, bet viso to nesakiau. Tik pasakiau, kad labai pasistengsiu jį atjausti.

– Žinok, tarp mudviejų su Oliveriu nieko nėra, – dabar tarė Sara.

– Net jei ir būtų, – atsakiau, – juk jau nebe mano reikalas.
– Žinau, – atsakė ji. – Tik norėjau, kad viskas būtų aišku, ir tiek.

Saros „žinau“ nuskambėjo be kartelio ir klastos, matyt, ji norėjo paguosti. Visai nesistengė manęs užgauti. Tiesiog pasakė paprastą gyvenimo smulkmeną. Bet manęs tai nė trupučio nepaguodė.

– Kada nori atvažiuoti? – paklausiau.

– Kokią dešimtą?

– Gerai.

– Būsi namie?

– Nori, kad būčiau?

Sara neatsakė.

Atsidusau.

– Nesijaudink, nebūsiu.

Sarai iškart palengvėjo.

– Išeidama paliksiu raktus prieškambarėje.

Vėl stojusi tylą reiškę, kad reikalai baigti. Tai paskutinis mūsų susitikimas. Nors Sara išsikraustė vos už dvidešimties minučių kelio nuo manęs, ji sugebėjo taip perskirti mūsų gyvenimus, kad beveik nebeliko tikimybės susitikti. Ji ėmė vaikščioti į kitą prekybos centrą, kad atsitiktinai nesusidurtume prie dribsnių lentynų; vakarais nebevaikštinėdavo po „mūsų“ parkelį; artimiausia mūsų užėiga, „Džordžas“, dabar (bent jau Sarai) tapo draudžiama teritorija; o bendri draugai žinojo, kas nutiko, tad nelaukė ir nejaukus susitikimas svečiuose.

– Na, tai tiek, – pasakė ji. Dirstelėjo į buto duris, paskui į mane ir kietai sučiaupė lūpas. – Laikykis, Čarli.

– Ir tu, – atsakiau ir tuomet šyptelėjau, parodydamas, kaip vertinu šią šiltą akimirką. Ji taip pat šyptelėjo, ir tą akimirką mintyse ją nusifotografavau. Kaštoniniai plaukai, suimti į uodegą. Pilkšvai žalios akys. Jaunatviški bruožai. Maži sidabriniai žiedukai ausyse.

Mike Gayle (Maikas Geilas; g. 1970 m.) – britų rašytojas ir žurnalistas, ilgą laiką dirbęs *FHM*, *Sunday Times Style*, *Cosmopolitan* ir *Just Seventeen* žurnaluose. Žmogus, puikiai žinantis, kuo gyvena šiuolaikiniai vyrai, žmogus, kurio kiekvienas romanas graibstomas iš knygynų visoje Europoje. Gayle'o romanai – geriausias dabartinių trisdešimtmečių miestiečių kartos atspindys: kaip elgtis, kai turi būstą, darbą ir merginą? Ar kelias merginas? O jei neturi nieko? O jei mergina tave ką tik paliko?

Vis dar sunku tuo patikėti. Bet taip buvo: pigi poilsinė kelionė visiškai pakeitė mano gyvenimą. Tad patikėkit, jei gyvenime pokyčių netrokštate, saugokitės vietos kelionių agentūros.

„Trūksta tik tavęs“ – romanas apie tris draugus ir vieną merginą. Ar dvi? Palaukite, kiek iš tiesų jų buvo?..

Apie tris draugus, kurie dėl skirtingų priežasčių skrenda atostogauti į Kretą, į tą patį kurortą, kuriame siautėdavo jaunystėje. Nesvarbu, kad dabar jiems jau per trisdešimt – bet įsivaizduojama saulė, jūra, pulkai lengvai sukalbamų merginų neduoda jiems ramybės.

Čarlis ką tik išsiskyrė su Sara. Tik įsivaizduokite, po dešimties kartu praleistų metų!

Endis ruošiasi vesti ir trokšta paskutinį kartą nevaržomai pasimėgauti viengungio gyvenimu.

Tomas, dievobaimingas šeimos tėvas, vyksta kartu. Nežinia ko – tikriausiai pamatyti istorinių Kretos įžymybių, kol draugai varvins seilę į merginų iškirptes?

„Trūksta tik tavęs“ – tobulas atostogų romanas, jis privalo būti kiekvieno poilsiautojo lagamine. Lengvas, šmaikštus ir įtraukiantis: tikras balzamas sudaužytoms širdims.

ISBN 978-9986-16-767-9

TYTO ALBA

www.tytoalba.lt